

РЕШЕНИЕ

№ 2591

гр. София, 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 29.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **9244** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на М. И. Г. с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] действащ чрез пълномощника адв. Л. Л., срещу Заповед № 21-0320-000165/10.08.2021г., издадена от полицейски инспектор в ОДМВР Б., РУ – П., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б.“б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Според жалбоподателя, оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна. Конкретни доводи и твърдения не са изложени. Иска се отмяна на заповедта и присъждане на сторените по делото разноски. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – полицейски инспектор в РУ П. към ОДМВР, издал оспорената заповед, не се явява, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

С процесната Заповед № 21-0320-000165/10.08.2021г., издадена от Г. П. Д. – полицейски инспектор в ОДМВР Б., РУ – П., на М. И. Г. е наложена принудителна административна мярка по чл. 172, т 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Видно от мотивите на заповедта,

принудителната мярка е наложена за това, че на 10.08.2021г., около 03:15 часа в [населено място], на кръстовището на ул. Средна Гора и ул. К. Б. I М. И. Г. управлявал собственото си МПС – лек автомобил, марка БМВ 318 И с рег. [рег.номер на МПС] след употреба на алкохол с концентрация 1.52 на хиляда, измерено с техническо средство Дрегер 7410+ с фабр. № ARSM – 0078 в издишания от него въздух. На лицето е издаден талон за медицинско изследване № 131656, но видно от протокола – приложение № 4 към чл.14, ал.2 от Наредба № 1 от 19 юли 2017г., М. И. Г. е отказал да даде кръв за анализ. Според данните в протокола на база предоставената от М. Г. информация, същия е употребил на 09.08.2021г., около 15.00 часа 5 бири.

Като част от административната преписка към заповедта е приложен и Акт за установяване на административно нарушение бл. № 433060, съставен на 10.08.2021г. от Д. Н. И., на длъжност мл. автоконтрольор в ОДДВР, РУ П.. АУАН е съставен на М. Г. за извършено от него нарушение на чл.5, ал.3, т.1, пр. 2 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По делото не са представени доказателства относно това кога е бил съобщен на адресата оспорения административен акт, но предвид датата на издаване на заповедта /10.08.2021г./ и датата на подаване на жалбата / 24.08.2021г. е датата на пощенското клеймо/, съдът приема, че същата е депозирана в срок и тъй като изхожда от лице с правен интерес от оспорването, тя е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед приложената по делото Заповед № 251з-209 от 18.01.2017 г. на директора на ОДМВР - Б., издадена на основание Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Спазени са изискванията за форма по чл. 172, ал. 1 ЗДвП и административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана в достатъчна степен, като в нея са посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ.

Заповедта е и материално законосъобразна.

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения може да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, за не повече от 18 месеца.

В случая при извършената полицейска проверка е установено, че жалбоподателят е управлявал на посочената дата, час и място лекия си автомобил с концентрация на алкохол в кръвта 1.52 на хиляда, т.е. над 0,5 на хиляда. Това е установено чрез проверка с техническо средство, което успешно е преминало техническа проверка съгласно приложения протокол от 12.03.2021г. Резултатът от проверката с техническото средство не е оспорен от жалбоподателя, което е видно от вписаното в талона за изследване изрично изявление на водача, че е съгласен с „апарата“. Следователно, с оглед приложените по делото писмени доказателства, наличието на фактическото основание по чл.171, т.1 б. „б“ предл. трето от ЗДвП за прилагане на принудителната мярка следва да се счита за безспорно установено.

Неоснователни са твърденията в жалбата, че заповедта е незаконосъобразна. Жалбоподателят не излага конкретни доводи, не сочи и никакви различни от посочените в АУАН и в процесната заповед факти, нито представя доказателства, които да навеждат на различни изводи. При това положение, след като е категорично установено, че жалбоподателят е управлявал превозното средство с концентрация на алкохол в кръвта над допустимите норми от 0.5 на хиляда, което е установено с годно техническо средство, т.е. изпълнена е хипотезата на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, заповедта се явява издадена в пълно съответствие с материалния закон.

Заповедта съответства и на целта на закона - да се предотврати извършването на нови нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на останалите участници в движението.

С оглед изложеното Заповед № 21-0320-000165/10.08.2021г. се явява законосъобразна по всички критерии на чл.146 от АПК и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И. Г. срещу Заповед № 21-0320-000165/10.08.2021г., издадена от полицейски инспектор в ОДМВР Б., РУ – П..

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: